

HỒI 8

Thống Bất Dục Sinh

Thanh âm hùng hồn của Vũ Văn Hóa Cập vang lên ở bên hữu ngạn:

- Không biết là vị cao nhân nào của Tống Phiệt chủ trì hạm đội, xin hãy lại gần bờ cho Vũ Văn Hóa Cập lên thuyền hỏi thăm.

Phó Quân Sước và hai tên tiểu tử ngồi trong thuyền đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai ngờ Vũ Văn Hóa Cốt lại đuổi đến nhanh như vậy.

Lúc này, bốn chiếc thuyền lớn đều chuyển hướng lại gần tả ngạn, hiển nhiên là e sợ Vũ Văn Hóa Cập sẽ phi thân lên thuyền, hoặc giả dùng cung tiễn tấn công từ xa.

Tiếng cười của Tống Lỗ vút cao đáp lại:

- Đã lâu không gặp, Vũ Văn đại nhân vẫn khỏe chứ? Tống Lỗ này xin được thỉnh an đại nhân!

Vũ Văn Hóa Cập thúc ngựa chạy dọc theo bờ sông, cười lớn ứng đáp:

- Thì ra là Ngân Tu Thiết Long Quải Tống huynh, như vậy thì sự việc dễ làm rồi, xin Tống huynh cho thuyền cập bờ, để huynh đệ được nói rõ sự tình.

Tống Lỗ cười cười nói:

- Vũ Văn huynh quá đề cao tiểu đệ rồi. Nếu đổi lại Vũ Văn đại nhân là tiểu đệ, đột nhiên thấy cao thủ kinh sư nửa đêm đuổi tới, chạy dọc theo bờ sông kêu dừng thuyền, mà trên thuyền lại có tài sản hàng hoá, vì sự an toàn của mình, liệu đại nhân có thấy cần phải hỏi ý đồ của đối phương cho rõ ràng rồi mới tính không?

Vũ Văn Hóa Cập tính nết thâm trầm, nghe họ Tống nói vậy mà không hề tức giận, chỉ vui vẻ nói:

- Việc này chẳng khó khăn gì, bản quan lần này phụng mệnh Thánh Thượng đi bắt ba tên khâm phạm, nghe nói tứ công tử đã từng thanh toán tiền cho ba tên khâm phạm này trên Đơn Dương Tử Lầu, về sau còn mời chúng lên thuyền, không biết chuyện này có thực hay không?

Tống Lỗ chẳng cần nghĩ ngợi mà đáp ngay:

- Chuyện này đương nhiên là có kẻ đặt điều vu hãm, xin Vũ Văn đại nhân trở về báo với Thánh Thượng rằng nếu Tống Lỗ ta nhìn thấy lũ khâm phạm này, sẽ lập tức bắt về quy án, giải tới kinh sư. Đêm đã khuya! Tống mỗ xin phép về thuyền đi ngủ!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ Tống Lỗ lại nghĩa khí như vậy, biểu thị thái độ không chịu giao người mà chẳng hề do dự, chỉ nghe y ngay cả khâm phạm là nam hay là nữ cũng chẳng thèm hỏi mà đã mời Vũ Văn Hóa Cập hồi kinh là biết họ Tống này hoàn toàn không có ý bán đứng ba người bọn gã. Nhân vật thế này, đích thực xứng đáng với cái danh anh hùng hảo hán.

Vũ Văn Hóa Cập ngửa mặt cười một tràng dài:

- Tống huynh thật là mau mắn, đã vậy thì tiểu đệ cũng chẳng giấu giếm gì nữa. Tống huynh tuy nhất thời thống khoái, nhưng sau này lại họa hoạn vô cùng, huống hồ bản quan có thể đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu Tống Gia các vị. Thánh Thượng long tâm chấn nộ, chỉ sợ lúc ấy Tống Gia các vị cũng chẳng dễ chịu gì đâu.

Tống Lỗ đáp:

- Vũ Văn đại nhân cứ hay khoa trương mà quên mất trên mặt người khác cũng có miệng. Nghe đại nhân vu oan giá họa như vậy cho Tống Gia, giang hồ tự nhiên sẽ có cách nói khác, hình như Vũ Văn đại nhân đã suy nghĩ thiếu phần chu mật thì phải?

Vũ Văn Hóa Cập nghe vậy thì cười ha hả nói:

- Nếu đã như vậy, bản quan cũng không cần gấp gáp về kinh làm gì. Ta sẽ đến Quý Đê Hiệp ở phía trước cung hầu đại giá của Tống huynh. Nơi đó hà đạo nhỏ hẹp, nói chuyện cũng tiện hơn ở đây, hai huynh đệ chúng ta không cần phải tốn sức hét to như vậy nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biến sắc, đưa mắt nhìn Phó Quân Sước. Nàng lập tức đứng dậy nói:

- Phó Quân Sước này đã nhận đủ ân huệ của người Hán rồi, không thể liên lụy đến người khác nữa. Đứng dậy! Chúng ta đi!

Chưa kịp nghe Tống Lỗ đáp trả Vũ Văn Hóa Cập thế nào, hai gã đã bị Phó Quân Sước tóm lấy thắt lưng, bay ra ngoài cửa sổ như một con đại bàng vượt qua khoảng cách bốn trượng hơn, hạ thân xuống dải đất ven sông.

Khi tiếng kêu kinh ngạc của Tống Lỗ và tiếng gầm tức giận của Vũ Văn Hóa Cập cùng lúc vang lên, ba người đã ẩn thân vào trong cánh rừng ven bờ.

Hai gã Khấu, Từ nghe thấy tiếng gió rít bên tai, thân mình bị Phó Quân Sước xách lao đi như đằng vân giá vũ.

Chưa đầy nửa khắc, ba người đã chạy được hơn chục dặm đường, cảm thấy địa thế càng lúc càng dốc, gió lướt qua mặt càng lúc càng lạnh, đến lúc được Phó Quân Sước đặt xuống thì hai gã mới biết mình đã lên một đỉnh núi cao, sơn phong thổi tới làm hai gã lạnh run, hàm răng va vào nhau kêu lập cập.

Phó Quân Sước chuyển mình, dẫn hai gã đến một động huyệt được che khuất bởi son thạch và cây cỏ, ẩn mình vào trong tránh gió lạnh.

Khấu Trọng thở phào một hơi:

- Nguy hiểm quá! Cũng may là cách một con sông, Vũ Văn Hóa Cập không thể đuổi theo.

Phó Quân Sước thở dài một hơi than:

- Người khác có thể không làm được, nhưng Vũ Văn Hóa Cập thì chỉ cần một cành cây khô cũng có thể vượt được sông lớn, tên tiểu tử nguoi thật không hiểu chuyện gì cả.

Thiết Thủ kinh hải nói:

- Vậy tại sao chúng ta còn không mau chạy?

Phó Quân Sước ngồi xếp bằng xuống, cười khổ nói:

- Nếu ta luyện tới đệ cửu tầng cảnh giới thì nhất định có thể mang theo các người chạy tiếp, nhưng năng lực của ta giờ chỉ có thể đưa các người tới đây mà thôi.

Khấu Trọng thử dò hỏi:

- Dù là tên Vũ Văn Hóa Cốt đó có thể qua sông, nhưng chắc y cũng không biết chúng ta chạy tới đâu chứ?

Phó Quân Sước nhạt giọng nói:

- Người có võ công cao như Vũ Văn Hóa Cập, cảm giác nhạy bén phi thường, chỉ dựa vào mùi hơi và vết tích chúng ta lưu lại dọc đường là y có thể truy theo được rồi. Thôi không nói nhiều nữa, ta phải vận công hành khí, trước khi y đến may ra có thể khôi phục công lực, quyết tử chiến một phen.

Nói đoạn nhắm nghiền hai mắt, ngồi xếp bằng tròn, không nói gì nữa.

Hai gã cũng thất vọng ngồi xuống cạnh nhau, nhưng đều không dám lên tiếng nói chuyện, sợ làm kinh động đến Phó Quân Sước.

Thời gian cứ dần dần trôi đi.

Đột nhiên Phó Quân Sước đứng dậy, thấp giọng nói:

- Đến rồi! Chỉ có mình hấn!

Hai tên tiểu tử cũng đứng dậy cùng với nàng.

Khấu Trọng run giọng nói:

- Chi bằng đem bảo thư giao cho hấn là xong!

Phó Quân Sước quay người lại, nghiêm giọng mắng:

- Lời như vậy mà ngươi cũng nói ra được sao?

Từ Tử Lăng mềm mỏng nói:

- Hấn cũng chỉ nghĩ cho mẹ thôi!

Dưới ánh trăng sáng, Phó Quân Sước thở dài một hơi, bật cười nói:

- Tiểu Trọng đứng trách mẹ, ta đã quen mắng ngươi như vậy rồi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng toàn thân chấn động, nếu phải lúc bình thường Phó Quân Sước mà chịu nhận hai gã làm con, hai gã tất sẽ hoan thiên hỉ địa, nhưng lúc này cả hai lại cảm thấy vô cùng không thỏa đáng.

Phó Quân Sước lại thấp giọng nói:

- Vô luận là xảy ra chuyện gì, hai ngươi đều không được ra khỏi đây, mẹ nhất định sẽ dẫn hai ngươi đi khỏi đây được.

Tiếng cười của Vũ Văn Hóa Cập đã từ xa truyền lại:

- Cô nương vì hai tên tiểu tử này mà đã bại lộ hình tích, đích thực là một hành động bất trí vô cùng. Mấy năm nay, cô nương đã hai lần giả dạng cung nga nhập cung hành thích Thánh Thượng, vậy mà ngay cả cái bóng của cô nương chúng ta cũng không bắt được. Thật không ngờ lần này vì một cuốn quỹ thư, lại có thể khiến cô nương bại lộ hành tung. Nói ra cũng phải cảm ơn hai tên tiểu tử này, nếu không phải vì chúng, Vũ Văn Hóa Cập ta làm sao đấu lại khinh công của cô nương chứ.

Hai gã Khấu Từ đưa mắt nhìn nhau, mặt cúi gằm, thì ra mẹ của hai gã đã từng nhập cung hành thích Dương Quảng, càng không ngờ hơn là mẹ đã vì hai gã mà hy sinh lớn như vậy.

Bằng không dựa vào khinh công mà ngay cả Vũ Văn Hóa Cập cũng tự thẹn không bằng của mẹ, làm sao Vũ Văn Hóa Cập có thể đuổi kịp được?

Phó Quân Sước đặt tay lên đốc kiếm, dưới ánh trăng mênh mang, sắc mặt nàng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng:

- Vũ Văn Hóa Cập người một đơn thân độc mã đến đây, không sợ địch không lại thanh kiếm trong tay ta hay sao?

Wũ Văn Hóa Cập cười khẩy nói:

- Kiếm trong tay cô nương tuy lợi hại, nhưng liệu có bao nhiêu cân lượng? Chỉ sợ trong lòng cô nương đã biết thắng phụ thế nào rồi. Nếu muốn hạ Vũ Văn Hóa Cập này, thì hãy lập tức động thủ, bằng không để thủ hạ của bản nhân đuổi tới thì cô nương sẽ mất đi thời cơ tốt này đó!

Phó Quân Sước cười nhạt nói:

- Vũ Văn Hóa Cập đã thiết tha muốn chết như vậy thì ta đây cũng chẳng tiếc gì mà không thành toàn cho người!

Nhân ảnh chuyển động, Phó Quân Sước tung người bay tới, tiếp đó là tiếng khí công giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

Hai gã lo lắng đến suýt nữa thì tự tận, thò đầu ra ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng, Vũ Văn Hóa Cập đang đứng trên một tảng đá lớn, còn Phó Quân Sước thì lại hóa thành một làn khói mỏng như loài quỷ mị, từ bát phương tám hướng tấn công như chớp giật, bảo kiếm trong tay hóa thành muôn vạn đạo hàn quang, từng đợt công kích nối tiếp nhau như triều dâng, đây hoàn toàn là cách đánh liều mạng.

Khuôn mặt dài của Vũ Văn Hóa Cập thần tình nghiêm túc, song thủ hoặc quyền hoặc trảo hoặc chưởng, thì thoảng còn tung chân cấp thoái, tựa như đang thi triển ma pháp ứng phó thế công cường mãnh vô song của Phó Quân Sước.

Hai gã Khấu Từ nhìn như say như mê, thậm phát thệ cả đời sẽ không bao giờ quên hình tượng tướng mạo của y. Tuy đã cách một khoảng xa tới bảy tám trượng, nhưng kinh phong của trận kịch chiến vẫn khiến hai gã rất hết cả mặt, hai mắt không mở ra được. Hai gã

cùng chịu không nổi, rứt đầu trở lại vào trong hang đá. Đợi đến lúc hai gã thò đầu ra trở lại, tình thế đã lại biến đổi.

Phó Quân Sước bay lên khoảng không phía trên Vũ Văn Hóa Cập, kiếm pháp ngày càng hung ác hiểm độc, chỉ công không thủ, còn Vũ Văn Hóa Cập lại chỉ thủ không công, rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

Lần này hai gã càng không thể chịu đựng nổi áp lực của cuộc chiến, chỉ trong nháy mắt đã phải rứt đầu trở lại, hai mắt đỏ lựng, đầu nhúc nhích không tả, nước mắt chảy ròng ròng.

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gầm vang tức giận của Vũ Văn Hóa Cập và tiếng "hự" nhẹ của Phó Quân Sước.

Hai gã liền bất chấp tất cả, thò đầu ra xem diễn biến thế nào, mơ hồ chỉ thấy bạch ảnh bay tới, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Phó Quân Sước nhắc bổng lên, thân hình lại một lần nữa lao đi như đằng vân giá vũ.

Hai gã vui mừng như điên, thì ra Vũ Văn Hóa Cập lại bị bà mẹ vô cùng lợi hại của mình đánh lui một lần nữa.

Lần này Phó Quân Sước mang theo hai gã chạy như điên vào trong rừng sâu, dọc đường không nói một lời, cho đến tận khi trời sáng, mới đặt hai gã xuống bên trong một sơn cốc.

Lúc hai gã lồm cồm bò dậy, Phó Quân Sước đã lão đảo ngời phệt xuống đất, sắc mặt xanh nhợt như người chết, mặt chẳng còn chút huyết sắc. Hai gã hồn phi phách tán, vội bỏ người đến bên cạnh nàng, đau xót kêu lên:

- Mẹ, người bị thương rồi!

Phó Quân Sước nở một nụ cười ấm áp, đưa tay ra kéo hai gã lại, chẳng chút tị hiềm nam nữ, ôm hai gã vào lòng, để đầu hai gã gác lên ngực mình, nhẹ nhàng nói:

- Hai con ngoan của ta hãy nghe đây, Vũ Văn Hóa Cập đã thụ trọng thương, y tất phải tìm chỗ nào đó để liệu thương, cũng phải mất đến nửa năm hay một năm mới hồi phục được nguyên khí, vì vậy coi như là mẹ đã cứu được các con rồi!

Hai gã vội đồng thanh kêu lên:

- Mẹ còn không mau liệu thương đi!

Phó Quân Sước lắc đầu nói:

- Mẹ chỉ hận không có thêm chút thời gian để bồi dưỡng hai con thành tài, thấy các con lấy vợ sinh con, thật không ngờ mẹ đây trước giờ luôn hận người Hán, vậy mà khi nhìn thấy hai con lại quên hết cả quốc cừu gia hận, còn cam tâm tình nguyện nhận các con làm con nuôi. Mẹ vừa liều chết đâm Vũ Văn Hóa Cập một kiếm, nhưng cũng bị hấn toàn lực phản kích một quyền. Huyền Băng Kinh Khí của hấn đích thực danh bất hư truyền, mà Vũ Văn Hóa Cập lại là cao thủ kiệt xuất nhất sau Vũ Văn Thương trong gia tộc Vũ Văn. Mẹ đây sinh cơ đã tuyệt, cho dù sự phụ của ta đến đây cũng không cứu nổi đâu. Sau khi ta chết, các con hãy chôn ta ở đây cũng được. Mẹ của các con thiên tính cô độc, sau này hai con cũng không cần bái tế làm gì.

Hai gã không nén nổi xúc động, khóc oà lên, ôm chặt lấy Phó Quân Sước không chịu buông, nước mắt làm ướt cả vạt áo phía trước của nàng.

Phó Quân Sước bình tĩnh, nhu hòa nói:

- Lần này mẹ vượt đường xa từ Cao Lệ tới đây, thực ra cũng chẳng có ý tốt đẹp gì. Mẹ tới Trung thổ là để hành thích Dương Quảng, làm cho hấn không thể dụng binh với Cao Lệ lần nữa. Nào ngờ nội cung của hấn cao thủ như mây, hai lần hành thích đều chỉ có thể dựa vào chút công phu khinh công mà thoát thân. Thế nên mẹ mới làm cho chuyện có người lấy được Dương Công Bảo Khố đồn đại khắp trong giang hồ, để cho người Hán tàn sát lẫn nhau, không ngờ lại xảo hợp gặp được hai con.

Hai gã lúc này chỉ quan tâm đến sinh tử của Phó Quân Sước, đối với chuyện Dương Công Bảo Khố, chẳng hề hứng thú chút nào!

Phó Quân Sước nhẹ nhàng xoa đầu hai gã, tiếp tục nói:

- Mẹ đến Dương Châu tìm Thạch Long, chính là vì người của chúng ta bố trí bên cạnh Vũ Văn Hóa Cập cho biết Dương Quảng đã phái hấn đi tìm Thạch Long. Vì vậy mẹ mới đi tìm y để thăm dò kỹ hơn, bởi thế nên mới gặp được hai bảo bối ngoan này của mẹ. Được rồi, mẹ không thể chịu đựng được nữa đâu. Mẹ còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng nghĩ lại tạo hóa trêu ngươi, nói ra cũng bằng như không nói mà thôi. Không biết có phải người sắp chết thì linh cảm đặc biệt chính xác hay không... mẹ đột nhiên cảm thấy hai con nhất định sẽ trở thành bậc phi phàm trong nhân thế, hai con chó làm mẹ thất vọng đó!

Hai gã buồn bã ngẩng đầu, lòng đau như cắt:

- Mẹ à! Mẹ làm sao bỏ rơi chúng con như vậy được!

Phó Quân Sước đột nhiên thốt lên:

- À, bảo khố đó ở Dược Mã Kiều trong Kinh Đô...

Thanh âm đột nhiên đứt đoạn, Phó Quân Sước đã ngọc nát hương tan, nhắm mắt ra đi trong thời kỳ thanh xuân tươi trẻ nhất của cuộc đời.

Hai gã ôm chặt người thân duy nhất trên đời của mình, khóc lóc thảm thiết vô cùng. Sau khi khóc lóc một hồi, hai gã liền dùng di kiếm của Phó Quân Sước đẽo cây làm thành một chiếc quan tài đơn giản, đặt thi thể của nàng và thanh kiếm vào trong sau đó chôn ở ven rừng.

Hai gã kính ái Phó Quân Sước vô cùng, nhưng cũng biết mối thâm thù này không thể báo nổi, trong lòng đau thương đến cực độ, không chịu đi đâu mà cứ ở lại bên mộ của nàng. Đối với công danh lợi lộc của thế giới bên ngoài chẳng còn chút hứng thú, ngay cả Khấu Trọng thường ngày thích nói chuyện là thế, giờ đây cũng biến thành trầm mặc ít nói. Hai gã chế tạo ra cung tên và xiên cá, để bắt cá và bắn chim, săn thú sống qua ngày, đồng thời còn cất hết y phục ngân lượng đi, chỉ mặc quần đùi ngắn, sống một cuộc sống nguyên thủy hoang dã.

Cũng may lúc đó đang là lúc hai mùa xuân hạ giao nhau, khí hậu phương nam nóng bức, thể chất hai gã lại tốt, nên không phải lo lắng vấn đề bị cảm nhiễm phong hàn. Đêm đến hai gã lại nằm ngủ bên mộ, cuốn "Trường Sinh Quyết" được chèn chặt dưới tảng đá gởi đầu, cả hai gã chẳng ai còn hứng thú động đến nó nữa.

Cái đêm Phó Quân Sước dạy "Cửu Huyền Đại Pháp" cho hai gã, nàng còn chưa nói hết phương pháp hành công thì Vũ Văn Hóa Cập đã đuổi tới, vì vậy hai gã chỉ hiểu tâm pháp, vị trí huyệt đạo và cách thức đả tọa, còn luyện công thế nào thì chẳng hề hay biết, thêm vào tâm trạng buồn chán nên cả hai cũng chẳng còn tha thiết luyện công, mỗi ngày đều sống một cách tạm bợ, nắng chiều mưa sa cũng chẳng hề cảm giác.

Đêm nay, trời đột nhiên đổ cơn mưa rào, gió lạnh thấu xương. Hai gã nằm rúc vào một góc, trong lòng tràn đầy vẻ thê lương, nghĩ đến Phó Quân Sước ở bên cạnh, bốn con mắt lại long lanh ngấn lệ.

Đến lúc lạnh không thể chịu nổi được nữa, Khấu Trọng liền đẩy Từ Tử Lăng ngồi dậy, hai hàm răng va vào nhau kêu lập cập:

- Cứ thế này chúng ta sớm muộn gì cũng sinh bệnh mất thôi, làm sao xứng đáng với kỳ vọng mà mẹ dành cho chúng ta được?

Hơn mười ngày qua, đây là lần đầu tiên gã mở miệng nói chuyện.

Từ Tử Lăng cũng không chịu được cái lạnh đang xâm nhập vào người, run run nói:

- Người lại có ý nghĩ quỷ quái gì nữa?

Khấu Trọng cười khố:

- Nếu như không chôn thanh kiếm của mẹ theo, có phải bây giờ ít nhất cũng có một mái nhà gỗ che thân rồi không?

Từ Tử Lăng nói:

- Cho dù có chết cóng, cũng không thể làm phiền sự yên tĩnh của mẹ được.

Khấu Trọng gật đầu đồng tình:

- Đương nhiên là như vậy, chỉ bằng chúng ta thử luyện công theo phương pháp của mẹ xem sao, nghe nói cao thủ trên giang hồ ai ai cũng hàn nhiệt bất xâm cả đó.

Từ Tử Lăng thất vọng nói:

- Làm sao luyện được đây?

Khấu Trọng cũng á khẩu không nói gì, đưa tay ôm chặt lấy Từ Tử Lăng, cứ thế chịu đựng cho tới tận lúc trời sáng.

Tới lúc mặt trời lên cao, hai gã mới khôi phục sinh cơ, chẳng ngờ họa bất đơn hành, những con cá lớn trong khe suối đã bị hai gã bắt sạch chẳng còn một con, chim chóc đã thú đường như cũng biết hai gã là nhân vật nguy hiểm, nên không còn lưu lại trong cốc nữa, không còn cách nào khác, hai gã đành phải ra khỏi cốc để kiếm thức ăn.

Hai gã mang theo cung tiễn, đi ra khỏi sơn cốc, chỉ thấy cỏ mọc um tùm, cây cối tốt tươi, gò thấp bình nguyên đều hoang dã tịch mịch, phóng mắt nhìn khắp nơi cũng không thấy dấu tích gì của con người, bốn bề đều có những rặng núi cao màu thụy ngọc bao quanh, trong lòng cũng không khỏi phẫn chấn, bao nhiêu bi thương dồn nén trong lồng ngực cũng bớt đi ít nhiều.

Hai gã đi dọc theo chân núi tìm chim, thú, chẳng mấy chốc đã săn được một con thỏ rừng, vui vẻ quay trở về cốc.

Bởi khí trời nóng bức, nên Từ Tử Lăng bỏ ra suối ngâm mình một lát, khi trở về đã thấy Khấu Trọng lôi "Trường Sinh Quyết" ra, vùi đầu đọc ngấu nghiến, trong lòng không khỏi tức giận.

Nói cho cùng, nếu không phải vì “Trường Sinh Quyết” này, Phó Quân Sước chưa chắc đã thảm tử trong tay Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng vẫy tay gọi gã:

- Đừng trách ta, ta chỉ là nghe theo di mệnh của mẹ, tiếp tục sống cho tốt mà thôi. Những đồ hình này tuy chẳng phải là phương pháp luyện thần công gì, nhưng ít nhất cũng có thể giúp chúng ta kéo dài sinh mạng. Hai chúng ta tuy chẳng hiểu những văn tự giống như quỷ họa này. Nhưng ít nhất cũng có thể thử vận khí theo các đường chỉ dẫn trong đồ hình, sau đó lại luyện công theo tâm pháp của mẹ, có thể sẽ có được thu hoạch gì đó, ít nhất thì cũng không bị chết cồng.

Từ Tử Lăng đang định phản đối thì Khấu Trọng đã vung tay ném vào quyển sách tới, Từ Tử Lăng theo phản xạ tự nhiên giơ tay bắt lấy, vừa hay mở ra đúng một trang có đồ hình người đang nằm. Lúc trước, vì không biết kỳ kinh bát mạch là gì, nhìn những đồ hình này thật chẳng khác nhìn vào mê cung, nhưng lần này xem lại, gã lập tức đã hiểu ra nhiều điều, liền dần dần bị cuốn hút vào trong đồ hình.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Bức thứ sáu là hữu dụng nhất, tốt nhất đừng nên xem các bức kia vội.

Từ Tử Lăng lật ra xem thử, mới biết mình đang xem trang cuối cùng của “Trường Sinh Quyết”, lại lật trang thứ sáu ra xem thử, cảm thấy không dễ hiểu như là tấm đồ hình thứ bảy mà mình đang xem, liền không để ý đến Khấu Trọng nữa, ngồi xuống tiếp tục nghiên cứu bức đồ hình cuối cùng.

Từ ngày hôm đó, ngoại trừ săn bắn và ngủ nghỉ ra, hai gã Khấu - Từ đều y theo các đồ hình mà luyện công, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, triệt để trở về thời nguyên thủy trong sơn cốc.

Nỗi đau trong lòng không biết có phải vì chuyên tâm luyện công mà cũng dần dần nhạt bớt.

Chẳng mấy chốc, hai gã đã tiến nhập cảnh giới vạn niệm cụ giảm mà “Cửu Huyền Đại Pháp” yêu cầu.

- o O o -